

mer os Sommersolhverv, forekommer mig stærkt at opfordre dem, der betræder denne Plads, til herefter at fatte sig i størst mulig Korthed. Det er i alt Fald min Agt at gøre det, og jeg kan ogsaa gøre det af den Grund, at de Spørgsmaal, hvor jeg og mine Grøppearter indtager et Særstandpunkt indenfor Udvalget, i Forvejen er gennemdrøftet her i Tinget.

Hvad selve Udvalgsbehandlingen angaar, vil jeg villig erkende, at Forslaget, som det nu foreligger, er undergaaet en væsentlig Forbedring, men at det alligevel ikke har faaet en saadan Skikkelse, at det er acceptabelt for os. Det afgørende Hovedpunkt for os er, som ogsaa nævnt af den ærede Ordfører (Carl Sørensen), at Jagtret og Brugsret forenes. Men dette Spørgsmaal staar stadig uløst hen. Jeg maa udtale min dybeste Beklagelse over, at trods alle de mange skriftlige Henvendelser, som Udvalget har modtaget fra Fæstere, Forpagtere, Lejere og fra Repræsentanter for den danske Fiskerbefolkning, har det ikke været muligt at vinde Tilslutning hos Medlemmerne af de øvrige Partier til det Forslag, vi oprindelig stillede, og som vi nu gentager i vort Ændringsforslag. Jeg har tidligere erkendt, at Ministeren ved Lovforslagets Affattelse har bestræbt sig for at søge de Mennesker, de smaa Jordbrugere, som omhandles i Loven om Brug af Huse paa Landet af 30. Juli 1919, i nogen Grad beskyttet mod, at Herremandens Vildt ødelægger deres Avling og Brug, men allerede ved første Behandling gjorde jeg gældende, at den Affattelse, som § 9, der omhandler dette Forhold, har, ikke er fyldestgørende. Det hedder i denne Paragraf, at der skal, naar en Paaklage finder Sted, ydes den paagældende Bruger „fuld Godtgørelse for den Skade, der af Dyr- og Fuglevildt tilføjes Brugerens Markafgrøde“. Fra adskillige Smaabrugeres Side er det gjort gældende, ogsaa i en skriftlig Udtalelse overfor Udvalget, som jeg havde ønsket var aftrykt i Betænkningen, at det i mange Tilfælde ikke vil være nogen helt let Sag for saadanne Brugere at rejse Krav om Erstatning. Adskillige af dem tør ikke lægge sig ud med Herremanden ved overhovedet at fremsætte et saadant Krav. De paagældende er vel ved Loven beskyttet derigennem, at deres Lejemaal skal opretholdes indtil 1. April 1927, men hvad der saa vil ske, foreligger der ikke noget om. Der er ingen Garanti ydet ved Loven for, at Bruget atter gives til den samme Indehaver. Jeg kan derfor meget vel forstaa, at man fra disse

Folks Side gør opmærksom paa, at der er en vis Risiko forbundet med, naar ens Markafgrøde ikke blot forringes, men til Dels ødelægges af Herremandens Vildt, saaledes som Tilfældet er og fremdeles vil blive under en Række Godser i Sydsjælland, da at henvende sig til Kommunalbestyrelsen og forlange en Erstatningsforretning iværksat. Den Skæbne, som dette vort principale Forslag faar her ved anden Behandling, vil være afgørende for min Grøppearter Stilling ved den endelige Afstemning over Loven.

Vi stiller dernæst Forslag om, at Kapitlet om Jagttegn udgaar. Vi har hele Tiden været meget betænkelige ved at indføre noget i den Retning, ikke blot af Hensyn til, at det mer eller mindre betyder en ny Afgift til Stat og Kommune, men ogsaa fordi vi er tilbøjelige til at tro, at man derved udelukker en Del Mennesker, navnlig mindre Folk, om jeg maa bruge det Udtryk, fra at tage den Indtægt, som nu en Gang har ligget for dem i Form af Jagt. Vi synes ikke, at man ved at indføre noget saadant skal gøre Jagten til et Privilegium for visse Klasser i Samfundet. Principalt foreslaar vi derfor, at hele dette Afsnit udgaar, subsidiært har vi tiltraadt de Radikales Forslag om at give § 14 en mere tiltalende Affattelse, men da jeg erfarer, at dette Ændringsforslag vil komme til Afstemning før vort eget, maa jeg opfordre ærede Grøppearter til at undlade at stemme for det subsidiære Forslag, fordi man jo ikke først kan stemme for en Ændring, der indfører noget i Retning af Jagttegn, og bagefter stemme for, at de i det hele ikke skal indføres. Det er Forretningsordenen, der har bevirket dette, og saa vidt jeg har forstaaet, vil den højtærede Formand følge den Fremgangsmaade, der har været den almindelige hidtil.

Med Hensyn til § 12 udtalte Ordføreren, at hele Udvalget er blevet enigt om at ændre Bestemmelsen om den Afstand, hvorfra der efter Lovforslaget ikke maa skydes fra Baad ind mod anden Mands Jagtgrund, saaledes at der i Stedet for Lovforslagets 100 m sættes 50 m. Jeg vil gerne i Henhold til de Forhandlinger, der har fundet Sted mellem Udvalget og Ministeren, opfordre Ministeren til at bekræfte, at Bestemmelsen om de 50 m forstaaes saaledes, at man i Jagtbaad ikke maa komme Kysten ved anden Mands Ejendom nærmere end 50 m, men vel maa skyde ind mod denne Kyst, naar man vel at mærke ikke nedlægger Vildt paa vedkommendes Grund. Saaledes har vi forstaaet det fra vor Side, og i Hen-